

Voor Mijn Tojo Moyes

ROMAN

Het vervolg op de bestsellers
Voor jou en Een leven na jou

Jojo Moyes

Voor mij

De Fontein

1

Het was de snor die me eraan herinnerde dat ik niet meer in Engeland was: een dikke, grijze duizendpoot die de bovenlip van de man volledig aan het zicht onttrok; een Village People-snor, een cowboysnor, een minibezempje, serieus. Dat soort snorren had je bij ons gewoon niet. Ik kon mijn ogen er niet van afhouden.

‘Mevrouw?’

De enige bij wie ik thuis ooit zo’n snor had gezien was meneer Naylor, onze wiskundeleraar, en bij hem zat er altijd een verzameling koekkruiden in – we telden ze altijd in de les.

‘Mevrouw?’

‘O. Sorry.’

De geüniformeerde man wenkte me met zijn dikke wijsvingertje. Hij keek niet op van zijn scherm. Ik wachtte voor het hokje, terwijl het zweet van de lange vlucht langzaam opdroogde in mijn jurk. Hij stak zijn hand op en wiebelde met zijn vingers. Het duurde een paar seconden voordat ik doorhad dat hij daarmee om mijn paspoort vroeg.

‘Naam.’

‘Die staat erin,’ zei ik.

‘Uw naam, mevrouw.’

‘Louisa Elizabeth Clark.’ Ik wierp een blik over zijn balie. ‘Maar

dat “Elizabeth” gebruik ik verder nooit, want mijn moeder realiseerde zich pas later dat ik dan Lou Lizzy zou zijn en ze vond de afkorting zo gestoord klinken: Loulie, een beetje lullig. Hoewel mijn vader het juist wel vond passen. Niet dat ik echt gestoord ben, trouwens. Ik bedoel, u zou natuurlijk niet iemand het land binnen willen laten die gestoord is. Haha!’ Mijn stem kaatste nerveus tegen het scherm van plexiglas.

De man keek me nu voor het eerst aan. Hij had stevige schouders en een blik als een stroomstootwapen. Hij glimlachte niet. Hij wachtte alleen tot mijn lach was verdwenen.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Ik word zenuwachtig van mensen in uniform.’

Ik keek even achterom de aankomsthal in, naar de rij die zo vaak tussen de afzetlinten heen en weer slingerde dat het inmiddels een ondoordringbare, rusteloze zee van mensen was geworden. ‘Ik ben denk ik een beetje doorgedraaid doordat ik zo lang in die rij heb gestaan. Echt, zo lang heb ik nog nooit ergens voor staan wachten. Ik was al bijna begonnen aan mijn verlanglijstje voor Kerstmis.’

‘Leg uw hand op de scanner.’

‘Is hij altijd zo enorm?’

‘De scanner?’ Hij fronste.

‘Nee, de rij.’

Maar hij luisterde al niet meer. Hij bestudeerde iets op zijn scherm. Ik legde mijn vingers op het kleine glasplaatje. En toen piepte mijn telefoon. Ma.

Ben je al geland?

Met mijn vrije hand begon ik te antwoorden, maar de man keek me ineens scherp aan. ‘Mevrouw, het gebruik van mobiele telefoons is verboden in deze ruimte.’

‘Maar dit is gewoon mijn moeder. Ze wil weten of ik er al ben.’ Stiekem type ik de opgestoken duimpjes-emoji, waarna ik de telefoon in mijn zak liet glijden.

‘Reden van uw reis?’

Ma reageerde meteen.

Wat is dat?

Sms'en was haar tweede natuur geworden, en ze kon inmiddels sneller typen dan praten. Sneller dan het licht, dus.

Je weet best dat mijn telefoon die plaatjes niet laat zien. Bedoel je soms SOS? Louisa, zeg nou even of het goed gaat.

'Reden van uw reis, mevrouw?' De snor trilde geïrriteerd. Voor de duidelijkheid zei hij langzaam: 'Wat komt u doen in de Verenigde Staten?'

'Ik heb een nieuwe baan.'

'Namelijk?'

'Ik ga werken voor een gezin in New York. Bij Central Park.'

Het zou kunnen dat de man toen zijn wenkbrauwen een millimeter optrok. Hij bekeek het adres op mijn formulier om dit te controleren. 'Wat voor baan?'

'Dat is een beetje moeilijk uit te leggen. Ik ben zeg maar een betaalde gezelschapsdame.'

'Een betaalde gezelschapsdame.'

'Het zit zo. Ik heb voor een man gewerkt, ook als gezelschapsdame. Ik zorgde ervoor dat hij zijn medicijnen innam, en ik nam hem mee naar buiten en ik voerde hem. Dat klinkt een stuk idioter dan het is, trouwens – hij kon namelijk zijn handen niet gebruiken. Dus het was niks pervers, of zo. Hoewel het toen trouwens wel wat meer werd, want het is moeilijk om niet heel close te worden met mensen voor wie je zorgt, en Will – die man – was een fantastische vent, en... Nou ja, we werden dus verliefd op elkaar.' Te laat voelde ik als vanouds de tranen opwellen. Ik veegde ze snel weg. 'Dus ik denk dat deze baan weer net zoiets wordt. Min de verliefdheid dan, en het voeren.'

De douanier staarde me aan. Ik probeerde te glimlachen. 'Ik hoef niet altijd te huilen als het over mijn werk gaat, hoor. Want ik zei al, ik ben niet echt gestoord. Haha! Maar ik hield wel van hem. En hij van mij. En toen... Nou ja, toen koos hij ervoor een eind aan zijn leven te maken. Dus ik ga hier eigenlijk opnieuw beginnen.' De tranen stroomden nu in al hun glorie, heel gênant. Ik kon ze echt niet meer inhouden. 'Sorry. Het komt vast door de jetlag. Want in gewone tijd is het nu iets van twee uur 's nachts,

toch? En ik praat tegenwoordig bijna nooit meer over hem. En ik heb inmiddels ook een nieuwe vriend en die is geweldig! Hij is ambulancemedewerker en hij is een superlekker ding, dus dan heb je toch gewoon de vriendjesloterij gewonnen? Met een lekkere ambulanceman?’

Ik graaide wat rond in mijn tas, op zoek naar een zakdoek. Toen ik opkeek hield de man een doos met tissues op. Ik nam er eentje uit. ‘Dank u wel. Maar goed, mijn vriend Nathan – uit Nieuw-Zeeland komt hij – die werkt dus hier, en hij heeft me aan dit baantje geholpen en ik weet nog niet precies wat er allemaal bij komt kijken, behalve dat ik ga werken voor de vrouw van een rijke vent, en dat die vrouw last heeft van depressies. Maar ik heb besloten om te doen wat Will voor me wilde, want ik heb hem tot nu toe teleurgesteld. Ik had maar gewoon een baantje op de luchthaven.’

Ik schrok. ‘Niet – eh – niet dat daar iets mis mee is! Kijk, bij de douane werken, dat is natuurlijk heel belangrijk werk. Écht heel erg belangrijk. Maar ik heb een plan. Ik ga nu elke week dat ik hier ben iets nieuws doen, en ik ga overal ja op zeggen.’

‘Overal ja op zeggen?’

‘Op nieuwe dingen. Will zei altijd dat ik mezelf nooit eens een nieuwe ervaring gunde. Dus ga ik het voortaan zo aanpakken.’

De douanier bestudeerde mijn papier. ‘U hebt het adres niet volledig ingevuld. Ik heb nog een postcode nodig.’

Hij duwde het formulier mijn kant op. Ik controleerde het nummer op het formulier dat ik had uitgeprint en vulde het met trillende vingers in. Ik keek even naar links, waar de rij in mijn vak opstandig aan het worden was. Vooraan in de andere rij stond een Chinees gezin dat door twee beambten werd ondervraagd. Onder protest van de vrouw van het gezin werden ze meegenomen naar een zijkamertje. Ik voelde me ineens heel erg alleen.

De douanier tuurde naar de wachtende mensen. Toen zette hij zomaar ineens een stempel in mijn paspoort. ‘Veel succes, Louisa Clark,’ zei hij.

Ik gaapte hem aan. ‘Dat was alles?’

‘Dat was alles.’

Ik lachte. ‘O, bedankt! Dat is echt heel aardig van u. Het is echt

heel vreemd om voor het eerst helemaal aan de andere kant van de wereld te zijn, en u bent de eerste aardige persoon die ik hier heb ontmoet, tenminste, zo voel ik dat, en –’

‘U moet nu echt doorlopen, mevrouw.’

‘Ja, natuurlijk. Sorry.’

Ik pakte mijn spullen bij elkaar en veegde een zweterige lok haar uit mijn gezicht.

‘En, mevrouw...’

‘Ja?’ Ik vroeg me af wat ik nou weer verkeerd begrepen had.

Hij keek niet op van zijn beeldscherm. ‘Wees voorzichtig met waar u allemaal ja tegen zegt.’

Zoals beloofd stond Nathan te wachten in de aankomsthal. Ik scande de menigte en voelde me wonderlijk verlegen. Eigenlijk was ik er stiekem van overtuigd dat er niemand zou staan, maar daar was hij. Hij zwaaide met zijn grote hand boven de krioelende massa om hem heen. Hij stak ook zijn andere hand op, en begon breeduit te glimlachen, om zich vervolgens langs iedereen heen te wurmen om me te begroeten door me op te tillen en me halfdood te knuffelen. ‘Lou!’

Toen ik hem zo zag schoot ik ineens helemaal vol – het had iets te maken met Will en verlies en de rauwe emotie die loskomt als je een turbulente vlucht van zeven uur achter de rug hebt – en ik was blij dat hij me zo stevig vasthield, want zo had ik tenminste de tijd om tot bedaren te komen.

‘Welkom in New York, kleintje! Ik zie dat je kledingstijl nog niet veranderd is.’

Hij hield me een stukje van zich af en grijsde. Ik trok mijn jarenzeventigjurkje met tijgerprint recht. Zelf vond ik dat ik er zo een beetje uitzag als Jackie Kennedy, in haar Onassis-jaren. Als Jackie Kennedy ooit tijdens een vlucht de helft van een beker koffie in haar schoot had laten druipen.

‘Het is zo fijn om je weer te zien.’

Hij pakte mijn loodzware koffers op alsof ze met veertjes gevuld waren. ‘Kom, dan breng ik je thuis. De Prius is voor een beurt bij de garage, dus Mr. G heeft me zijn auto geleend. Het verkeer is een drama, maar je rijdt tenminste in stijl.’

Meneer Gopniks auto was strak en zwart en zo groot als een bus, met deuren die dichtvallen met zo'n nadrukkelijk discreet klikje waaruit een prijskaartje met vijf nullen spreekt. Nathan legde mijn koffers in de achterbak en ik ging met een zucht voorin zitten. Ik pakte mijn telefoon, beantwoordde de veertien sms'jes van mijn moeder met eentje waarin ik haar meldde dat ik in de auto zat en dat ik haar morgen zou bellen, en toen beantwoordde ik Sams berichtje dat hij me miste met:

Geland xxx

'Hoe is het met je vent?' vroeg Nathan, met een blik opzij.

'Prima.' Voor de zekerheid gooide ik er nog maar een paar xxxx'jes achteraan.

'Deed hij niet al te moeilijk over het feit dat je hiernaartoe wilde?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Hij vond dat ik moest gaan.'

'Dat vonden we allemaal. Het duurde gewoon even voor je dat zelf ook inzag.'

Ik stopte mijn telefoon weg, leunde achterover in mijn stoel en staarde naar de onbekende namen langs de snelweg – Milo's Tire Shop, Richie's Gym – naar de ambulances en de U-Haul-busjes, de armoedige huizen met de afbladderende verf en scheve stoepen, de basketbalveldjes en bestuurders die aan enorme bekers frisdrank zaten te lurken.

Nathan zette de radio aan en ik luisterde naar ene Lorenzo die het had over een of andere honkbalwedstrijd en ik had heel even het gevoel alsof ik me in een parallel universum bevond.

'Dus je hebt morgen nog voor jezelf. Is er iets waar je zin in hebt? Ik dacht, ik laat je uitslapen, en dan sleep ik je mee voor brunch. Je moet wel je eerste weekend hier een keer bij een echte New Yorkse *diner* eten.'

'Klinkt goed.'

'Ze zijn pas morgenavond terug van de countryclub. Ze hadden vorige week een beetje ruzie. Ik leg het wel uit als je straks wat hebt geslapen.'

Ik staarde hem aan. 'Geen geheimen, graag. Dit wordt toch niet weer net als...'

‘Ze zijn niet net zoals de familie Traynor. Het is een doodnormaal gestoord multimiljonairsgezin.’

‘Is zij aardig?’

‘Superaardig. Ze is... niet gemakkelijk. Maar superaardig. Hij ook.’

Dat was wel ongeveer alles wat je van Nathan kon verwachten, als karakteromschrijving. Hij viel stil – hij is geen roddelkont – en ik zat in de luxe, koele Mercedes GLS en vocht tegen de golven slaap die dreigden me te overspoelen. Ik dacht aan Sam, die nu een paar duizend kilometer verderop lag te slapen in zijn treinwagon. Ik dacht aan Treena en Thom, die in mijn kleine appartementje in Londen waren getrokken. En toen onderbrak Nathans stem mijn gedachten. ‘Daar is het dan.’

Met slaperige ogen keek ik op en daar, aan de overkant van de Brooklyn Bridge, zag ik het liggen: Manhattan, glinsterend van het in talloze ramen weerkaatste licht, ontzagwekkend, stralend, wonderlijk compact en beeldschoon. Het was een aanblik die ik zo goed kende uit tv-series en films dat het bijna niet te bevatten was dat ik het nu in het echt zag. Ik ging meteen rechtop zitten, sprakeloos, terwijl we eropaf raasden, de beroemdste metropool op aarde.

‘Dat is pas een uitzicht, vind je niet? Iets meer grandeur dan Stortfold.’

Ik geloof dat het pas op dat moment echt tot me doordrong. *Dit is mijn nieuwe thuis.*

‘Hoi, Ashok. Hoe gaat het?’ Nathan rolde mijn koffers door de marmeren lobby, terwijl ik me vergaapte aan de zwart met witte tegels en de koperen reling, en mijn best deed om niet te struikelen. Mijn voetstappen weergalmden in de grote ruimte. Het leek wel de entree van een chic hotel uit vroeger tijden: de bronskleurige lift, de rode loper met koperen roeden, de receptie iets donkerder dan prettig was. Het rook er naar bijenwas en gepoetste schoenen en geld.

‘Prima, man. Wie hebben we hier?’

‘Dit is Louisa. Ze gaat voor Mrs. G. werken.’

De geüniformeerde conciërge kwam achter zijn bureau vandaan

en stak zijn hand naar me uit. Hij had een brede glimlach en ogen die alles al hadden gezien.

‘Aangenaam, Ashok.’

‘Een Britse! Ik heb een neef in Londen. Croy-down. Ken je dat, Croy-down? Woon jij daar soms in de buurt? Hij is een echt grote vent, weet je wel.’

‘Ik ken Croydon eigenlijk niet zo goed,’ zei ik, en toen zijn gezicht betrok: ‘Maar als ik er weer eens ben, zal ik opletten of ik hem zie.’

‘Louisa. Welkom in de Lavery. Als je iets nodig hebt, of als je iets wilt weten, ik ben hier vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week.’

‘Dat is geen geintje,’ zei Nathan. ‘Ik denk weleens dat hij onder dat bureau slaapt.’ Hij gebaarde naar de dienstlift met zijn doffe grijze deur, achter in de lobby.

‘Drie kinderen van onder de vijf, man,’ zei Ashok. ‘Geloof me, hier zijn is goed voor mijn geestelijke gezondheid. Hoewel mijn vrouw het minder geslaagd vindt.’ Hij grijnsde. ‘Maar serieus, Miss Louisa. Als u iets nodig hebt, dan ben ik er voor u.’

‘Hij bedoelt drugs, prostituees, bordelen?’ fluisterde ik toen de deuren van de dienstlift achter ons dichtschoven.

‘Nee. Hij bedoelt kaartjes voor voorstellingen, een reservering in een restaurant, of waar je je kleren het best kunt laten stomen,’ zei Nathan. ‘We zitten hier aan Fifth Avenue, mens. Wat heb je in hemelsnaam uitgespookt in Londen?’

Het appartement van de familie Gopnik besloeg zeshonderdvijftig vierkante meter op de tweede en derde verdieping van een oud gebouw, in gotische stijl opgetrokken, een zeldzaamheid in dit deel van New York, en het maakte meteen duidelijk hoe rijk de familie Gopnik al generaties lang was. Het gebouw, de Lavery, was een op schaal nagebouwde imitatie van het beroemde Dakota-gebouw, vertelde Nathan, en het was een van de oudste appartementengebouwen in de Upper East Side. Je kon hier alleen een appartement kopen of verkopen met goedkeuring van een bewonersraad, die fel tegen elke vorm van verandering was. Dus terwijl aan de overkant van het park de glimmende gebouwen oprezen waar de nieuwe

rijken in trokken – Russische oligarchen, popsterren, Chinese staalmagnaten en techmiljardairs – met gemeenschappelijke restaurants, sportscholen, kinderopvang en *infinity pools*, hielden de bewoners van de Lavery het graag bij het oude.

Deze appartementen gingen over van generatie op generatie; de bewoners hadden leren leven met de riolering die nog uit de jaren dertig stamde, ze voerden ellenlange ingewikkelde gevechten als iemand een verbouwing wilde waar meer bij kwam kijken dan het vervangen van een lichtknop, en wendden beleefd hun blik af terwijl New York om hen heen veranderde, zoals je soms een bedelaar met een kartonnen bordje negeert.

De grandeur van het interieur kon ik nauwelijks in me opnemen – de parketvloer, de hoge plafonds en damasten gordijnen tot op de grond – want we liepen meteen door naar het personeelsverblijf, in de verste uithoek van de tweede verdieping van het appartement, aan het eind van een lange, smalle gang vanaf de keuken – een vreemd overblijfsel uit lang vervlogen tijden. Tegenwoordig hadden gebouwen geen personeelsverblijven meer: huishoudsters en nanny's kwamen 's ochtends vroeg met de metro uit Queens of New Jersey en gingen weer naar huis als het donker werd. Maar de familie Gopnik had deze piepkleine kamertjes al vanaf de oplevering van het gebouw in bezit. Ze konden niet worden verbouwd of verkocht, want ze hoorden bij het woongedeelte en er werd dankbaar van dit soort kamers gebruikgemaakt als opslagruimte. En ik snapte wel waarom mensen ze als opslagruimte zagen.

'Zo.' Nathan deed een deur open en liet mijn koffers op de grond vallen.

Mijn kamer was zo'n drieënhalve bij drieënhalve meter. Er stond een tweepersoonsbed in, een televisie, een ladekast en een hangkast. In de hoek stond een klein leunstoeltje, bekleed met beige stof. De doorgezakte zitting getuigde van uitgeputte eerdere bewoners. Een klein raampje dat anders uitzicht op het zuiden zou hebben gehad. Of het noorden. Of het oosten. Het was moeilijk te zeggen, want het bood nu uitzicht op de bakstenen achterkant van een gebouw dat zo hoog was dat ik de lucht alleen kon zien als ik mijn gezicht tegen het glas drukte en mijn nek uittrekte.

Vlakbij in de gang was een keuken die ik deelde met Nathan

en de huishoudster, die een kamer had aan de andere kant van de gang.

Op mijn bed lag een keurige stapel van vijf donkergroene polo-shirts en iets wat op het oog zwarte broeken leken en die een goedkope tefflenglans hadden.

‘Hadden ze je niet verteld over het uniform?’

Ik pakte een van de poloshirts op.

‘Het is maar een shirt en een broek. De Gopniks vinden dat een uniform het eenvoudiger maakt. Dan weet iedereen waar hij aan toe is.’

‘Prima als je eruit wilt zien als een golfpro.’

Ik wierp een blik in het piepkleine badkamertje, betegeld met bruin marmer met een dikke laag kalkaanslag, dat aan mijn kamer grensde. Er was een wc, een kleine wastafel, zo te zien uit de jaren veertig, en een douche. Er lag een in papier verpakt stuk zeep en er stond een bus kakkerlakspray.

‘Voor Manhattan is het behoorlijk ruim,’ zei Nathan. ‘Ik weet wel dat het er een beetje mottig uitziet, maar Mrs. G zei dat we het wel een likje verf mogen geven. Wat extra lampjes en een keer naar Crate and Barrel en dan...’

‘Ik vind het geweldig,’ zei ik. Ik draaide me naar hem om en mijn stem klonk ineens beverig. ‘Ik ben in New York, Nathan. Ik ben er echt.’

Hij kneep me in mijn schouder. ‘Yep. Je bent er echt.’

Ik kon nog net lang genoeg wakker blijven om mijn spullen uit te pakken, samen met Nathan wat eten te laten bezorgen, langs een paar van de 859 kanalen op mijn kleine televisietje te zappen, waarvan verreweg de meeste een eindeloze opeenvolging waren van American football, reclame voor producten tegen spijsverteringsproblemen, of slecht uitgelichte misdaadseries waar ik nog nooit van had gehoord, en toen viel ik als een blok in slaap. Om kwart voor vijf’s ochtends schrok ik wakker. Gedurende een paar verwarrende minuten begreep ik niet waar die onbekende sirene in de verte vandaan kwam, en het zeurende geluid van een achteruitrijdende vrachtwagen, maar toen deed ik het licht aan, herinnerde me weer waar ik was, en voelde ik een schok van opwinding.

Ik trok mijn laptop uit mijn tas en tikte een chatbericht in voor Sam.

Ben je daar? xxx

Ik wachtte, maar er kwam niets. Hij had gezegd dat hij dienst had, maar ik was te duif om het tijdsverschil te berekenen. Ik legde mijn laptop weer weg en probeerde nog even te slapen (Treena zegt altijd dat ik op een bedroefd paard lijk als ik niet genoeg slaap). Maar de onbekende geluiden van de stad waren als de lokroep van een sirene, en om zes uur stapte ik uit bed en nam een douche. De roestdeeltjes in het water dat krachtig uit de douchekop spetterde probeerde ik te negeren. Ik kleedde me aan (een overgooier van spijkerstof en een vintage turquoise blouse met korte mouwtjes en een afbeelding van het Vrijheidsbeeld erop) en ging op zoek naar koffie.

Ik slofte door de gang en probeerde me te herinneren achter welke deur Nathan me de vorige avond de personeelskeuken had laten zien. Ik trok er eentje open, en een vrouw draaide zich om en staarde me aan. Ze was van middelbare leeftijd en stevig, met haar in keurige, donkere golven, als een filmster uit de jaren dertig. Ze had prachtige donkere ogen, maar haar mondhoeken hingen omhoog alsof ze voortdurend haar afkeuring wilde laten blijken.

‘Eh... Goedemorgen!’

Ze bleef me aangapen.

‘Ik... Ik ben Louisa. Het nieuwe meisje. De... assistente van mevrouw Gopnik.’

‘Dat is mevrouw Gopnik niet.’ De vrouw liet die verklaring in de lucht hangen.

‘Dus dan bent u...’ Ik pijnigde mijn slaapdronken hersenen maar er kwam niks. *Kom op*, maande ik mezelf. ‘Het spijt me. Mijn hoofd is gevuld met watten, vanochtend. Jetlag.’

‘Ik heet Ilaria.’

‘Iliaria. Dat was het! Sorry.’ Ik stak mijn hand naar haar uit. Ze nam hem niet aan.

‘Ik weet wie je bent.’

‘Eh... Weet je waar Nathan zijn melk heeft staan? Ik wilde even koffie maken.’

‘Nathan drinkt geen melk.’

‘Echt niet? Vroeger wel.’

‘Denk je soms dat ik tegen je lieg?’

‘Nee. Dat denk ik helemaal n-’

Ze deed een stap naar links en gebaarde naar een ingebouwde kast die half zo hoog was als de andere kasten en waar je net niet helemaal goed bij kon. ‘Dat is jouw kast.’ Toen trok ze de deur van de koelkast open om haar sinaasappelsap terug te zetten en ik zag een volle tweeliterfles melk op haar plank staan. Ze deed de deur weer dicht en keek me onverbiddelijk aan. ‘Meneer Gopnik komt vanavond om halfzeven thuis. Trek je uniform aan voordat je gaat kennismaken.’ Toen liep ze de gang in, haar slippers klepperend tegen haar voetzolen.

‘Leuk om kennis te maken! We zullen elkaar vast nog heel vaak zien!’ riep ik haar na.

Ik staarde even naar de koelkast en bedacht me toen dat het waarschijnlijk niet te vroeg was om ergens melk te gaan kopen. Dit was per slot van rekening de *city that never sleeps*.

New York mocht dan al wakker zijn, de Lavery was in zo’n intense stilte gehuld dat ik vermoedde dat al haar bewoners aan de slaapmiddelen waren. Ik liep de gang door en trok de voordeur zachtjes achter me dicht nadat ik acht keer had gecheckt of ik mijn portemonnee en sleutels wel bij me had. Vanwege het vroege tijdstip en het feit dat alle bewoners van het gebouw nog lagen te slapen, vond ik dat ik weleens wat beter kon kijken naar waar ik precies terechtgekomen was.

Terwijl ik op mijn tenen verder liep en de dikke loper het geluid van mijn voetstappen dempte, begon er aan de andere kant van een van de deuren een hond te blaffen – een keffend, woedend protest – en de stem van een ouder iemand schreeuwde iets wat ik niet kon verstaan. Ik liep snel door, want ik wilde het niet op mijn geweten hebben dat de andere bewoners wakker werden, en in plaats van de grote trap af te dalen liep ik toch maar naar de dienstlift.

Er was niemand in de lobby, dus ik liet mezelf uit en stapte regelrecht zo’n overweldigende herrie en zee van licht in dat ik even moest blijven staan om overeind te blijven. Voor me strekte de

groene oase van Central Park zich uit, kilometers lang, zo leek het. Links van me was het al druk in de zijstraatjes – enorme kerels in overalls laadden kratten uit een aan de zijkant geopende bestelbus, gadeslagen door een agent met armen zo groot als hammen over elkaar geslagen voor zijn borst. Een straatveger neuriede vlijtig. Een taxichauffeur zat door zijn open raampje te kletsen met een man. Ik streepte in mijn hoofd de bezienswaardigheden van de Big Apple af. Paardenkoetsjes! Gele taxi's! Onmogelijk hoge gebouwen! Terwijl ik zo om me heen stond te staren, liepen er twee vermoeid uitzierende toeristen met kinderen in buggy's langs me heen, met plastic bekers koffie in hun hand; misschien leefden ze nog volgens een tijdszone van ergens ver weg. Manhattan strekte zich uit in alle richtingen, gigantisch, onder de eerste zonnestralen, met overal mensen.

Met het aanbreken van de dag verdampte het laatste restje van mijn jetlag. Ik haalde diep adem en begon te lopen, me bewust van de grijs die ik niet kon onderdrukken. Ik liep acht blokken zonder ook maar één buurtwinkel tegen te komen. Toen sloeg ik Madison Avenue in, en ik liep langs de enorme etalages van chique winkels waarvan de deuren nog op slot zaten, ertussenin hier en daar een restaurant met donkere ramen, als gesloten ogen, of een verguld hotel met een portier in livrei die me niet aankeek terwijl ik voorbijliep.

Ik liep nog vijf blokken, en het begon tot me door te dringen dat dit niet het soort buurt was waar je even snel een supermarkt kon binnenlopen. Ik had gedacht dat er in New York op elke straathoek een *diner* was, waar schreeuwerige serveersters en mannen met witte mutsjes werkten, maar alles leek enorm en duur en ik had niet het idee dat er ergens achter deze deuren een kaasomelet of een kop thee te krijgen was. De meeste mensen die ik passeerde waren toeristen of fanatieke joggers in strakke lycra, in hun eigen wereldje, met hun koptelefoontjes op en handig de dakloze mannen omzeilend die je boos aankeken met hun gegroefde, bevlakte gezichten. Uiteindelijk kwam ik een grote koffiezaak tegen, eentje van zo'n keten, waar de helft van de vroege vogels in New York bijeengekomen leek. Er zaten mensen aan tafeltjes in nissen over hun telefoon gebogen, en mensen die bovennatuurlijk vrolijke peu-

ters te eten gaven, terwijl de nietszeggende easy-listeningmuziek zachtjes door de speakers aan de muren kwam.

Ik bestelde een cappuccino en een muffin, die de barista voordat ik iets kon zeggen doormidden sneed, roosterde en met heel veel boter besmeerde, zonder ondertussen zijn gesprek met een collega over een of andere honkbalwedstrijd te onderbreken.

Ik betaalde, ging zitten met de in folie verpakte muffin en nam er een hap van. Zelfs al had ik die knagende jetlaghonger niet gehad, dan nog was dit het lekkerste wat ik ooit van mijn leven had geproefd.

Ik zat aan een tafeltje bij het raam en bleef daar een halfuur kijken naar Manhattan in de ochtend, mijn mond afwisselend gevuld met de kleffe, boterige muffin of gloeiend hete, sterke koffie, en ik gaf mijn altijd aanwezige inwendige monoloog de vrije loop (*Ik zit New Yorkse koffie te drinken in een New Yorkse koffiezaak! Ik loop over een New Yorkse straat! Net als Meg Ryan! Of Diane Keaton! Ik ben gewoon in New York!*) en heel even begreep ik precies wat Will me twee jaar geleden duidelijk had willen maken: die paar minuten, met mijn mond vol onbekend eten, en mijn ogen vol vreemde beelden, leefde ik alleen in het moment. Ik was er helemaal bij, met mijn zintuigen op scherp, mijn hele wezen open voor de nieuwe ervaringen om me heen. Ik was op de enige plek op aarde waar ik op dat moment zou kunnen zijn.

En toen gingen er twee vrouwen aan een ander tafeltje zomaar ineens met elkaar op de vuist, en vlogen de koffie en croissantkruimels in het rond, terwijl de barista's op hen af sprongen om ze uit elkaar te halen. Ik veegde de kruimels van mijn jurk, klapte mijn tas dicht en besloot dat het tijd was om terug te gaan naar de rust en vrede in de Lavery.

Lees verder in *Voor mij*

Eerste druk februari 2018

Oorspronkelijke titel *Still Me*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, an imprint of Penguin RandomHouse UK

Copyright © 2018 Jojo Moyes

The moral right of Jojo Moyes to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Villa Grafica, Jochem Bolleman

Omslagillustratie Villa Grafica, Jochem Bolleman

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4494 3

ISBN e-book 978 90 261 4495 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eveneens van Jojo Moyes:

Verboden vruchten

Passie en parelmoer

Zee van verlangen

Dicht bij jou

Nachtmuziek

De laatste liefdesbrief

Voor jou

Vier plus één

Portret van een vrouw

Een week in Parijs

Een leven na jou

Dans met mij

Jij en ik